

سومین کنفرانس بین المللی پژوهش های کاربردی در مهندسی سازه و مدیریت ساخت

دانشگاه صنعتی شریف - تیر ۱۳۹۸

بررسی تأثیر رضایت شغلی بر عملکرد مهندسین عمران در پروژه های بلند مرتبه (مطالعه موردي: شهر مشهد)

عبدالرضا پور حبیبی^۱، جواد مرادی^۲، هادی مرادی^۳

- ۱- کارشناسی ارشد مهندسی و مدیریت ساخت دانشگاه آزاد اسلامی، واحد شیروان
- ۲- کارشناسی ارشد مهندسی و مدیریت ساخت دانشگاه آزاد اسلامی، واحد شیروان
- ۳- دانشجوی کارشناسی عمران دانشگاه فردوسی مشهد

abdoreza.pourhabibi@gmail.com

خلاصه

از آنجایی که نیروی انسانی به عنوان مهم ترین منبع در صنعت ساخت و ساز جهت اجرای موفقیت آمیز آن شناخته می شود، لازم است روش‌های بهبود عملکرد این سرمایه، شناسایی و با توسعه‌ی وجوه عملکردی نیروی انسانی در جهت موفقیت پروژه‌ها تلاش گردد. روش پژوهش حاضر، توصیفی- کاربردی است. هدف پژوهش حاضر بررسی تأثیر رضایت شغلی بر عملکرد شغلی مهندسین عمران در پروژه‌های بلند مرتبه می‌باشد. در این پژوهش با استفاده از توزیع پرسشنامه‌های استاندارد رضایت شغلی و عملکرد شغلی داده‌ها جمع آوری گردید. بر اساس نتایج مدل‌سازی معادلات ساختاری در فرضیه اول پژوهش مشخص شد که رضایت شغلی بر عملکرد شغلی مهندسین عمران تأثیر معناداری ندارد. نتایج تحلیل واریانس و مشخصه‌های رگرسیون در فرضیه دوم پژوهش نشان داد که مؤلفه‌های رضایت شغلی به صورت یکسانی بر عملکرد شغلی تأثیر می‌گذارند. با توجه به شرایط معادله ساختاری در فرضیه سوم پژوهش، مشخص شد که رضایت شغلی بر مؤلفه‌های عملکرد شغلی مهندسین عمران تأثیر معناداری ندارد.

کلمات کلیدی: رضایت شغلی، عملکرد شغلی، ساختمانهای بلند مرتبه، مهندسین عمران

۱. مقدمه

امروزه با توجه به اینکه ساخت پروژه‌های ساختمانی به میزان قابل توجهی نسبت به چند دهه گذشته در کشور افزایش یافته است، توجه به فاکتورهای مهم در موفقیت و به ثمر رسیدن پروژه و رسیدن پروژه به اهداف از پیش تعیین شده آن امری حیاتی و مهم است (بهبودی، ۱۳۹۶).

در این پژوهش عامل انسانی بعنوان یکی از مهمترین فاکتورهای سازمانی در پروژه‌های ساختمانی بلند مرتبه مورد توجه قرار گرفته و آثار رضایت شغلی بر عملکرد مهندسین در این پروژه‌ها بررسی می‌گردد. نگرش محقق در این پژوهش به پروژه‌های بلند مرتبه، از زاویه ارتفاع و حجم پروژه بوده و علاوه بر ارتفاع ساختمان که در اغلب تعاریف برای ساختمانهای بلند مرتبه آمده است، محدودیت حداقل زیربنای ۳۰، ۱۰۰ متر مربع پروژه را نیز در نظر گرفته است. در مصاحبه‌ای در یکی از پروژه‌های بلند مرتبه آثار ناتوانی مهندسین و کارگران بر پروژه مقایسه شده و تمامی مصاحبه شوندگان تأکید نمودند خلل‌های واردہ به پروژه ناشی از تصمیمات و عملکرد مهندسین پروژه است نه عملکرد کارگران. به بیان دیگر تبعات عملکرد ضعیف در کارگران به مراتب کمتر از تبعات عملکرد نامناسب مهندسین گزارش گردید.